

РЕШЕНИЕ

№ 278

гр. Сливен, 03.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЛИВЕН, III СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Красимира Д. Кондова

при участието на секретаря Маргарита Анг. Андонова
като разгледа докладваното от Красимира Д. Кондова Гражданско дело № 20232230104588 по описа за 2023 година

Предмет на разглеждане са предявени иски, както следва:

- иск с правна квалификация **чл. 26, ал. 1, пр.1 ЗЗД, вр. чл. 22 ЗПК** за обявяване на нищожен на Договор за паричен заем Кредирект *****, сключен между ищеца и ответното дружество и в условията на евентуалност иск по чл.26, ал.1, пр.1 и пр.2 ЗЗД, за обявяване нищожност на клауза на чл.6.6 за неустойка по Договора;
- насрещен иск по чл.79, ал.1 ЗЗД за осъждане на ответника по насрещния иск да заплати на ищеца сума в размер на 970 лв., частичен иск от 1 600 лв., като част от незаплатена главница по договора за потребителски кредит ведно със законна лихва от датата на депозиране на насрещния иск 09.01.2024г. до окончателното плащане и същия евентуален иск с правно основание чл.23 ЗПК в случай, че договорът бъде обявен за недействителен.

Ищецът твърди, че на 16.06.2023г. сключил с ответника Договор за паричен заем Кредирект № 879058 със следните параметри: 1600 лв. главница, размер на погасителната вноска 4 x 53.40 лв. и 11 x 176.17 лв.; ден на плащане: понеделник; вид вноска: месечна; Годишен процент на разходите на заема: 47.99 %; брой вноски: 15; Фиксиран годишен лихвен процент: 40.05 %; дата на първо плащане 17.07.2023 г.; дата на последно плащане: 16.09.2024

г.; Обща сума за плащане: 2 151.47 лева. Твърди, че чл.6.6 от договора била предвидена неустойка за непредоставяне на обезпечение възлизаща в размер на 2678,53 лв. за целия срок на договора и така следвало да върне сума в размер на 4 828,10 лв.

Ищецът твърди, че договорът бил нищожен на основание чл.26, ал.1 ЗЗД, поради това, че бил сключен при неспазване на нормите на чл.22 ЗПК, а в условията на евентуалност, че неустойката е нищожна на основание чл.26, ал.1 пр.3 от ЗЗД и поради това, че е сключена при неспазване на нормите на чл.33 ЗПК. В договора за кредит не било посочено какво включва ГПР и дали неустойката е включена в него. Записването в договора на размер на ГПР, който не бил реално прилагания в отношенията между страните представлявало заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл.68д, ал.1 и ал.2 ,т.1 от Закона за защита на потребителите.

Следвало да бъде взета предвид и разпоредбата на чл.22 ЗПК, приложима за процесното договорно правоотношение. Тази норма изрично посочвала, че когато не са спазени изискванията на конкретни разпоредби от закона, то договорът за потребителски кредит бил изцяло недействителен, като между изчерпателно изброените били и тези по чл. 11, ал.1, т.10 ЗПК - за определяне на ГПР. Въз основа на това договора следвало да се прогласи за недействителен.

По отношение на евентуалния иск за нищожност на клаузата за неустойка се твърди,че изискването за предоставяне на обезпечение, чрез поръчителство или банкова гаранция на цялата дължима сума по договора съдържало множество изначално поставени ограничения и конкретно определени параметри, които - предвид броя им и изключително краткия срок, в който следвало да се предоставят, на практика правили задължението неизпълнимо. Срокът бил твърде кратък и за потребителя се създавало значително затруднение да се снабди с банкова гаранция или поръчителство, тъй като за учредяването им се изисквало набавяне на документи, одобрение и др. При това положение и изначалното предвиждане на неустойката при непредоставяне на обезпечение /гаранция/ да се кумулира към погасителните вноски, следвало извод, че тя водела единствено до скрито оскъпяване на кредита, като излиза изцяло извън присъщите ѝ функции. Непредоставянето на обезпечение не водело до претърпяване на вреди за кредитора, който бил длъжен да оцени кредитоспособността на длъжника, съответно - риска при предоставяне на заема към сключване на договора, като съобрази и

възможностите за предоставяне на обезпечение. Включена по този начин към погасителните вноски, неустойката всъщност се явявала добавък към възнаградителната лихва и представлявала сигурна печалба за заемодателя. Клаузата била нищожна и поради противоречие с добрите нрави. Така, както била уговорена, неустойката в случая била предназначена единствено да санкционира заемателя за виновно неспазване на договорното задължение за предоставяне на обезпечение. Размерът на предвидената неустойка представлявал 124.52 % от общо дължимата сума по- голяма от главницата и всички възнаградителни лихви по кредита.

Иска се прогласяване на нищожност на Договор за . сключил с ответника Договор за паричен заем Кредирект ***** на основание чл.26, ал. 1 ЗЗД, поради това, че е сключен при неспазване на нормите на чл.22 ЗПК, а в условията на евентуалност, че неустойката по този договор е нищожна на основание чл. 26, ал.1, пр. 3 ЗЗД и поради това, че е сключена при неспазване на нормите на чл.33 ЗПК.

Претендират се деловодни разноски.

В срока по чл.131 ГПК ответникът депозирал отговор, с който оспорва исковете, като неоснователни. Твърди, че били покрити всички изисквания на ЗПК и изпълнени всички изисквания на ЗПФУР по реда на който бил сключен настоящия договор. Сочи, че дори и да се приеме, че клаузата за неустойка била нищожна, то това не водело до нищожност на целия договор. Тази клауза не била част от съществените параметри на договора за заем, напротив тя самата била договорена между страните, за да обезпечи изпълнението на акцесорно задължение на заемателя. ГПР представлявал сбор от разходите, които ще направи кредитополучателят за ползване на предоставената услуга. Това били едностранно определени суми, които представлявали цената за предоставената услуга. Неустойката обслужвала неизпълнението и нейната функция била да обезщети страната по сключения договор. Тя представлявала право на изправната страна и подлежала на договаряне между страните. В настоящия случай, освен че неустойката била дължима от потребителя за неспазване на конкретно задължение по договора, тя била уговорена като фиксиран размер и двете страни били напълно наясно с размера ѝ още преди да настъпи фактът на неизпълнение на задължението, което обезпечава. Към датата на сключване на договора кредиторът не знаел дали ще възникне

основание за плащане на неустоечната сума.

На следващо място твърди, че оспорената неустойка била действителна. Тя била уговорена като санкция за неизпълнение, в случай че кредитополучателят не изпълни поетия с подписването на договора ангажимент да предостави на кредитора си поне едно от предвидените обезпечения. Процесният договор за потребителски кредит бил сключен изцяло по волята на ищеца, който попълнил искане за сключване на договора, получил подробна информация за желанието от него кредитен продукт под формата на Стандартен европейски формуляр и имал пълното право да се съгласи или не с отделни клаузи на договора, вкл. да предложи различни формулировки. Дори да не е могъл да обмисли достатъчно добре ангажимента, който поема по силата на чл. 6.5 и чл. 6.6 и след сключването на договора, дори след изтичането на тридневния срок, да е осъзнал, че е неспособен да се справи с това да представи поръчител или банкова гаранция, които да отговарят на съответните условия на кредитора, кредитополучателят разполагал с цели 14 дни, в които да упражни правото си на отказ от договора по реда на т. 1, Част IV от Стандартния европейски формуляр и чл. 28, т. 5 от ОУ без да е обвързан по никакъв начин от спорната неустойка.

Друга възможност за кредитополучателя била удължаването на тридневния срок, чрез предоставянето на нарочна молба до кредитора и/или предоставянето на различно заместващо обезпечение като издаването на запис на заповед например. При сключване на процесния договор кредитополучателят не е предоставил обезпечение, което да гарантира интереса на кредитора от връщането на предоставения заем, въпреки изискването за това, а от своя страна кредиторът направил предварителна оценка на вредите от липсата на такова обезпечение в хипотезата на несъбираемост на вземането, калкулирайки я в неустойката по чл. 6.6, като е дал възможност и допълнителен срок на клиента да предостави такова обезпечение и съответно да не плаща неустойката.

Иска се отхвърлянето на исковете и присъждане на деловодни разноски. Прави възражение за присъждане на разноски по чл.38, ал.1, т.2 ЗАдв, както и за присъждане на такива по двете претенции.

Предявен и приет за разглеждане е насрещен иск по чл.79, ал.1 ЗЗД за

осъждане на ответника по насрещния иск да заплати на ищеца сума в размер на 970 лв., частичен иск от 1 600 лв., като част от незаплатена главница по договора за потребителски кредит, ведно със законна лихва от датата на депозиране на насрещния иск 09.01.2024г. до окончателното плащане и евентуален иск с правно основание чл.23 ЗПК в случай, че договорът бъде обявен за недействителен със същото искане за същата сума.

Ищецът по тези искове твърди, че с ответника сключил договор за кредит, по силата на който предоставил на ответника сума в размер на 1 600 лв., която била получена чрез плащане по Изипей на 16.06.2023 г. Кредитополучателят се задължил да върне главницата при фиксиран лихвен процент от 47,99% на 15 месечни вноски. Тези условия били уговорени между страните в чл. 3 от Договора. Крайният падеж по договора бил 16.09.2024 г.

Сочи, че ответника бил в неизпълнение на задължението си. След подписване на договора и усвояване на кредита, кредитополучателят не изпълнил задължението си да предостави обезпечение съобразно условията на чл.5, поради което се активирала предвидената в чл. 6.6 договорна неустойка. Кредитополучателят правил следните плащания по договора: на 21.07.2023 г. - 200 лева; на 15.08.2023 г. - 80.00 лв.; на 25.08.2023 г. - 100 лв.; на 29.09.2023 г. - 150 лв. и на 31.10.2023 г. - 150 лева. Направените погасявания били в общ размер на 630 лв., последното от които на 31.10.2023 г., но единствено със сумата от 100 лева. Към настоящия момент ответникът бил в просрочие по всяка една от вноските от сключването на кредита, поради което били налице предпоставките на чл. 6, ал.3 от Договора за обявяването на предсрочна изискуемост на кредита. Задължението на ищеца било в общ размер на 3 367,74 лв., от които 1600 лева главница, 341,10 лева възнаградителна лихва, 959.18 лева договорна неустойка и 467,46 лева такси по чл. 5 от Договора.

От съда се иска осъждане на ответника да заплати на ищеца сума в размер на 970 лв., представляваща част от неизплатено задължение за главница в размер на 1600 лева по Договор за потребителски кредит № 879058 от 16.06.2023 г., ведно със законна лихва от датата на депозиране на насрещния иск 09.01.2024г. до окончателното плащане. Същото искане се прави и при условията на евентуалност в случай, че се обяви недействителност на договора за заем.

Претендират се деловодни разноски.

В срока по чл.131 ГПК е депозиран отговор на насрещния иск, с който се оспорва като неоснователен, поради липса на доказателства. Иск се отхвърлянето на исковете и присъждане на разноски.

От събраните по делото писмени доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

Не се спори между страните, а и се установява от приетия по делото договор за потребителски кредит *****, че от същата дата ищецът в качеството на кредитополучател и ответното дружество, като кредитодател са в облигационни отношения, по силата на които ищеца получил заемна сума в размер на 1 600 лв. със погасяване на 15 броя вноски с размер на погасителните вноски 4 x 53,40 лв. и 11 x 176,17 лв., включващи главница и лихва. В погасителния план са включени и вноски за неустойка 4 x 268,60 лв. и 11 x 145,83 лв., фиксиран годишен лихвен процент по кредита 40,05%, ГПР 47,99% ; общ размер на всички плащания по договора за кредит в размер на 2 151,47 лв. без дължимата неустойка. В чл.6.5 от договора за кредит е предвидено предоставяне на обезпечение под формата на банкова гаранция в срок до 3 дни от сключване на договора или поръчителство от физическо лице, отговарящо на определени условия, съобр.чл.33 ОУ. Предвидено е в чл.6.6 от договора заплащане на неустойка от заемополучателя в случай на непредставяне на обезпечение в размер на 2 676,63 лв., разсрочена в погасителните вноски.

В хода на процеса е допусната, изготвена и приета съдебно икономическа експертиза, от заключението на която се установява, че ищеца заплатил на ответното дружество суми в общ размер на 630 лв., от която 485,30 лв. неустойка, 144,70 лв.- такса администриране на просрочен кредит, главница 0 лв. и договорна лихва 0 лв.

Вещото лице посочило, че начислената неустойка по договора в размер на 2 678,53 лв. не била включена в ГПР, а ако в ГПР се включи и вземането, уговорено в договора за кредит, като неустойка, то ГПР по кредита, изчислен по формулата в Приложение № 1 ЗПК, като се вземат предвид посочените в него общи положения и допълнителни допускания ще се увеличи до 670% и ще надвиши петкратния размер на законната лихва по просрочени задължения, съобразно чл.19, ал.4 ЗПК.

В случай, че се дължи чистата стойност по договора-главница, то ищеца

дължи на ответника сума в размер на 970 лв., след приспадане на направените от него плащания.

Горната фактическа обстановка съдът прие за безспорно установена въз основа на представените по делото писмени доказателства, които съдът кредитира изцяло като неоспорени от страните.

Съдът кредитира изцяло и заключението на изготвената съдебно-икономическа експертиза, като неоспорена от страните и тъй като няма съмнение в знанията и уменията на вещото лице.

Установеното от фактическа страна обуславя следните правни изводи:

Предявеният главен иск с правно основание чл.26, ал.1 ЗЗД, за прогласяване за нищожен, като противоречащ на ЗПК на договор за паричен заем е допустим, а разгледан по същество и основателен.

В конкретният случай приложение намират нормите на ЗПК.

Ответникът е небанкова финансова институция по смисъла на чл. 3 ЗКИ, като дружеството има право да отпуска кредити със средства, които не са набрани, чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Ищецът е физическо лице, което при сключване на договора е действало именно като такова, тоест страните имат качествата на потребител по смисъла на чл. 9, ал. 3 ЗПК и на кредитор съгласно чл. 9, ал.4 ЗПК. Сключеният договор по своята правна характеристика и съдържание представлява такъв за потребителски кредит. Съгласно чл. 22 ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и т. 20, чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9 ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен и липсата на всяко едно от тези императивни изисквания води до настъпването на тази недействителност. Касае се за изначална недействителност при сключването на договора и когато той бъде обявен за недействителен, заемателят дължи връщане само на чистата стойност на кредита, но не и връщане на лихвите и другите разходи. Основателно е твърдението в исковата молба основание за недействителност на договора за кредит, свързано с изискването на чл. 11, ал. 1, т.10 ЗПК за посочване на общата дължима сума. Нарушената правна норма е чл.19 ал.4 ЗПК. Съгласно чл.19, ал.1 ЗПК годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, като в ал.4 на визираната правна норма е посочен неговият максимално допустим размер— пет пъти размера на

законната лихва. Съгласно §1, т.1 ДР ЗПК „общ разход по кредита за потребителя“ са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. От своя страна, „обща сума, дължима от потребителя“ е сборът от общия размер на кредита и общите разходи по кредита за потребителя– §1, т.2 ДР ЗПК. В случая в ГПР по договора за кредит не е включено задължението, поето по договора за неустойка за представяне в срок на обезпечение.

Установи се от заключението на вещото лице, че ако горе посочената неустойка за предоставяне на обезпечение по кредита се включи в ГПР по кредита, той би станал в размер на 670 % или ще надхвърли максимално допустимия петкратен размер на законната лихва. В случая посочения размер на ГПР не отговаря на действителния. От страна на търговеца е приложена заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал.2, т.4 ЗЗП.

За договорите за потребителски кредит на общо основание и съгласно чл.24 ЗПК се прилагат правилата на чл.143 – 148 от ЗЗП. Макар и поместени в индивидуалния договор с ищцата, а не в общи условия към него, клаузите на контракта не са индивидуално уговорени по смисъла на чл.146, ал.2 ЗЗП. Касае се до еднотипни договори за паричен заем, върху чието съдържание потребителят не може да влияе и това е служебно известно на съда от множеството дела, по които са представени идентични контракти между същия заемотател и различни потребители.

В глава четвърта от ЗПК е уредено задължение на кредитора преди сключване на договор за кредит да извърши оценка на кредитоспособността на потребителя и при отрицателна оценка да откаже сключването на такъв. В съображение 26 от преамбюла на Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета относно договорите за потребителски кредити изрично се сочи: „В условията на разрастващ се кредитен пазар е особено важно

кредиторите да не кредитират по безотговорен начин или да не предоставят кредити без предварителна оценка на кредитоспособността, а държавите – членки следва да упражняват необходимия надзор с цел избягване на такова поведение и следва да приложат необходимите средства за санкциониране на кредиторите в случаите, в които те процедират по този начин“. В този смисъл клауза, като уговорената в чл.6.6 от договора за паричен заем, според която се дължи неустойка в размер на 2 676,63 лв. при неизпълнение на задължението по чл.6.5 за предоставяне на обезпечение е в пряко противоречие с преследваната от директивата цел, транспонирана в ЗПК. На практика подобна уговорка прехвърля риска от неизпълнение на задълженията на финансовата институция за извършване на предварителна оценка платежоспособността на длъжника върху самия длъжник и води до допълнително увеличаване размера на задълженията. По този начин на длъжника се вменява задължение да осигури обезпечение след като кредита е отпуснат, като ако не стори това дългът му нараства, т.е. опасността от свръхзадлъжнялост се увеличава. Замисълът на изискването за проверка на кредитоспособността на потребителя, както и изрично е посочено в чл.16 ЗПК, е тя да бъде извършена преди сключването на договора, съответно тогава да се поиска обезпечение въз основа изводите от проверката и едва след предоставянето му да се сключи договора за кредит. На следващо място, неустойка за неизпълнение на задължение, което не е свързано пряко с претърпени вреди (няма данни за ответника да са настъпили вреди от непредоставянето на обезпечение) е типичен пример за неустойка, която излиза извън присъщите си функции и цели единствено постигането на неоснователно обогатяване. Според т.3 от Тълкувателно решение №1/15.06.2010г. по т.д.№1/2009г. на ВКС, нищожна, поради накърняване на добрите нрави, е тази клауза за неустойка, уговорена извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции.

На последно място, по посочения начин се заобикаля законът – чл.33, ал.1 ЗПК, който текст предвижда, че при забава на потребител, кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забава. С процесната клауза за неустойка в полза на кредитора се уговаря още едно допълнително обезщетение за неизпълнението на акцесорно задължение – непредставено обезпечение, от което обаче не произтичат вреди. Подобна неустойка всъщност обезпечава вредите от това, че вземането няма да може

да бъде събрано от длъжника, но именно тези вреди се обезщетяват и чрез мораторната лихва по чл.33, ал.1 ЗПК. Подобно кумулиране на неустойка за забава с мораторна лихва е недопустимо и в този смисъл съдебната практика е константна.

Отделно от това, непредставянето на обещани обезпечения (когато същите са били реално очаквани от кредитора), съобразно разпоредбата на чл.71 ЗЗД, дава основание да се иска незабавно цялото задължение. В случая кредитора променя последиците от липса на обезпечение и вместо да санкционира с предсрочна изискуемост, той начислява неустойка, чието плащане разсрочва заедно с периодичните вноски. Това навежда на извод, че нито една от страните не е имала реално намерение да се представя обезпечение или да се ползват правата на кредитора по чл.71 ЗЗД, при непредставено обезпечение. Ако кредиторът е държал да получи обезпечение е могъл да отложи даването на кредит, каквато е обичайната практика при предоставяне на обезпечени кредити. Дори да се приеме, че страните са допускали възможността исканите обезпечения да се предоставят и „неустойката“ да не се дължи, то това плащане не се явява неустойка по смисъла на закона, а възнаграждение, дължимо под условие. Това е така, тъй като последиците от неизпълнението на „задължението“ да се предостави обезпечение, не са типичните последици от договорно неизпълнение, които законът предвижда, а напротив – договорът продължава да се изпълнява по първоначално заложен погасителен план, но при по-висока цена, прикрита като неустойка.

Ето защо процесния договор за потребителски кредит е недействителен на основание чл. 22 ЗПК и следва да бъде прогласена неговата нищожност, поради противоречие със закона. Доколкото е основателен главният иск, то не следва да се разглежда предявеният евентуален иск за нищожност на клаузата за неустойка.

Съгласно чл.34 ЗЗД, когато договорът бъде признат за нищожен, какъвто е настоящия случай, всяка от страните трябва да върне на другата страна всичко, което е получила от нея. Установи се в процеса, че ако се дължи чистата стойност по договора, а именно само главницата от 1600 лв. и след приспадане на платените от ответника по насрещния иск 630 лв., то задължението му по договора за заем е в размер на 970 лв. В този смисъл основателен се явява насрещно предявения иск в претендирания размер от

970 лв., частичен иск от 1 600 лв., като част от незаплатена главница по договора за заем, ведно със законна лихва от датата на депозиране на насрещния иск 09.01.2024г. до окончателното плащане.

По правилата на процеса на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, ответникът по главния иск следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените от него разноски по делото в размер на 455 лв. / 250 лв. възнаграждение за вещо лице и 205 лв. платена държавна такса/. Следва и да заплати на пълномощника на ищеца адвокатско възнаграждение по реда на чл.38, ал.1, т.2 ЗАдв. В случая се претендира адвокатски хонорар в размер на 1 620,79 лв. /939,37 лв. по главния установителен иск и 681,42 лв. по евентуалния иск/. Съдът намира за основателно възражението на ответната страна за прекомерност на адвокатското възнаграждение и то следва да се редуцира.

Преобладаващата съдебна практика е, че когато с една молба са предявени от един ищец срещу определен ответник обективно кумулативно съединени иски, интересът върху който следва да се определи минималния размер на адвокатското възнаграждение е сборът на цената на всички иски */Определение № 29/20.01.2020г. по ч.т.д. № 2982/2019г. II т.о. ВКС/*. В случая е разгледан и уважен само главният установителен иск, поради което не следва да се присъжда възнаграждение и за евентуално предявения иск. От друга страна съгласно Решение от 25.01.2024г. по дело С-438/2022г. на Съда на ЕС, съдът при определяне на адвокатско възнаграждение не е длъжен да се съобрази с минимално определените размери на адвокатските възнаграждения, определени в Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Така в случая, съобразно цената на иска, занижената фактическа и правна сложност на делото, приключило с едно открито съдебно заседание, в което лично участие не е взел пълномощник адвоката на ищцовата страна, съдът намира, че следва да определи възнаграждение в размер на 360 лв. с ДДС.

Неоснователно е възражението на ответника, че ищеца не бил материално затруднен. Налице е практика на ВКС, изразена в определения по чл. 274, ал. 3 ГПК, според която наличието на основанието по чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв. не може да бъде обсъждано от съда при произнасяне по отговорността за разноски, като взаимно формираната между доверителя и довереника воля за процесуално представителство по реда на този текст е

достатъчна за доказване на материалната затрудненост, като решението дали да окаже безплатна помощ е въпрос единствено на преценката на самия адвокат / в този см. Определение № 643/ 07.12.2022г. на ВКС по ч. т. д. № 2370/2022г., I т. о. и цитираната в него многобройна практика на ВКС в същия смисъл/.

С оглед изхода на процеса по насрещния иск, ответникът по него дължи разноски на ищеца. Последният е платил държавна такса в размер на 64 лв. и 480 лв. с ДДС адвокатско възнаграждение, което по горе посочените аргументи и с оглед възражението за прекомерност, съдът редуцира до размера на 360 лв. с ДДС. Така ответникът по насрещния иск бива осъден да заплати на ищцовото дружество разноски в размер на 424 лв.

Ръководен от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖЕН на осн.чл.26, ал.1, пр.1 ЗЗД, вр.чл.22 ЗПК Договор за паричен заем Кредирект *****, сключен между И. З. З., ЕГН: ***** от ***** и „СИТИ КЕШ“ ООД, ЕИК 202531869 със седалище и адрес на управление гр.София, бул.“Цариградско шосе“ № 115 Е, ет.5, представлявано от Н.П.П..

ОСЪЖДА, на основание чл.79, ал.1, вр.чл.34 ЗЗД И. З. З., ЕГН: ***** от ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на „СИТИ КЕШ“ ООД, ЕИК 202531869 със седалище и адрес на управление гр.София, бул.“Цариградско шосе“ № 115 Е, ет.5, представлявано от Н.П.П., **сума в размер на 970 лв. /деветстотин и седемдесет лева/**, частичен иск от 1 600 лв., незаплатена главница по договор за заем Кредирект *****, ведно със законна лихва от 09.01.2024г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 ГПК „СИТИ КЕШ“ ООД, ЕИК 202531869 със седалище и адрес на управление гр.София, бул.“Цариградско шосе“ № 115 Е, ет.5, представлявано от Н.П.П. **ДА ЗАПЛАТИ** на И. З. З., ЕГН: ***** от ***** по банкова сметка *****, **сума в размер на 455 лв. /четиристотин петдесет и пет лева/**, деловодни разноски.

ОСЪЖДА, на основание чл.38, ал.1, т.2 ЗАДв „СИТИ КЕШ“ ООД, ЕИК 202531869 със седалище и адрес на управление гр.София, бул.“Цариградско

шосе“ № 115 Е, ет.5, представлявано от Н.П.П. **ДА ЗАПЛАТИ** на адвокат А. Д. САК, сума в размер на **360 лв. с ДДС /триста и шестдесет лева/**, адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 ГПК И. З. З., ЕГН: ***** от ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на „СИТИ КЕШ“ ООД, ЕИК 202531869 със седалище и адрес на управление гр.София, бул.“Цариградско шосе“ № 115 Е, ет.5, представлявано от Н.П.П., сума в размер на **424 лв. /четиристотин двадесет и четири лева/**, деловодни разноски.

Решението може да бъде обжалвано пред Сливенски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от решението **ДА СЕ ВРЪЧИ** на страните.

Съдия при Районен съд – Сливен: _____